Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 618 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2026 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 6 maart 2024, dient op 8 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 18 april 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker een eerste keer gehoord wordt op 15 april 2025 en een tweede keer op 23 mei 2025.

1.3. Op 12 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 12 januari 2026 en die bij het verzoekschrift gevoegd wordt als stuk 1.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij geen bewijzen heeft van zijn lidmaatschap van de vereniging "*Hoqoq al-Muasera"* (hierna: HaM) omdat dit vrijwillig was en omdat het geen professionele of officieel erkende organisatie, maar een kleinschalige lokale vereniging was. Hij stelt verklaard te hebben dat het kantoor bestond uit een gehuurd huis en dat ze aanvankelijk met een beperkt aantal personen werkten, waardoor hij het logisch acht dat er geen individuele attesten of kaarten werden afgegeven. Verder wijst verzoeker erop dat zijn naam en telefoonnummer wel op de verzoekschriften van de overheid vermeld werden en vindt hij het logisch dat hij hiervan geen kopieën heeft te meer nu de vereniging afgesloten werd. Hij vervolgt dat hij op consistente wijze gesproken heeft over zijn logistieke rol, dat hij aangaf dat de vrijwilligers steeds zichtbaar waren en meent dat zijn verklaringen inhoudelijk consistent zijn over de beide jaren. Hij zou ook concreet geweest zijn over de beschieting in 2019 en de datum ervan hebben vermeld. Hij herhaalt dat zijn verklaringen gedetailleerd en onderling coherent zijn en hij meent dat de werking van een kleine vrijwilligersvereniging in Irak niet vergeleken kan worden met de formele structuren van organisaties in België.

Vervolgens gaat verzoeker in op de stelling van de commissaris-generaal, dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over zijn betrokkenheid bij de betoging in 2018. Dit gaat volgens hem in tegen zijn verklaring dat hij verschillende taken vervulde. Volgens hem sluiten beide verklaringen elkaar niet uit en blijkt hieruit dat hij zowel logistieke steun bood als dat hij deelnam aan het roepen van leuzen. Het feit dat hij het ophouden van de vereniging toeschrijft aan gebeurtenissen in juni en juli 2018, is volgens hem geen wezenlijke tegenstrijdigheid nu hij het correct gesitueerd heeft in de zomermaanden.

Zijn verklaringen over de inmenging van de milities en hun druk en bedreigingen beschouwt hij niet als tegenstrijdig, doch wel als een verdere concretisering. Hij wijst erop dat hij over de beschieting van 25 juli 2019 consistente verklaringen heeft afgelegd. Dit blijkt volgens hem ook uit de attesten waarin bevestigd wordt dat hij een schotwonde opliep in 2019. Zijn vermoeden, dat hij beschoten werd door AAH, is volgens hem gebaseerd op eerdere bedreigingen en is niet louter speculatief.

Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij de invloed van milities op de luchthavens niet op absolute wijze ontkend heeft, maar dat hij net een onderscheid gemaakt heeft in ernst en risico tussen 2019 en de jaren nadien. Hij stelt dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gepreciseerd had dat hij wel degelijk angst had, maar dat er geen alternatief was om vanuit Basra naar Istanbul te vertrekken met het vliegtuig. Hij acht het coherent dat de situatie in 2023 anders werd ingeschat waardoor hij toen niet met het vliegtuig reisde. Hij preciseert nog dat hij eerder als toerist naar Turkije reisde in 2015-2016 en dat die reizen dateren van vóór de beschieting.

Het loutere gegeven dat hij bij de DVZ niet uitvoerig gesproken heeft over de bedreiging van zijn vader, kan volgens hem niet tegen hem gebruikt worden gelet op het beknopte karakter van het verhoor.

Tot slot stelt hij dat er in 2019 geen sprake was van een officiële seining, waardoor een legale uitreis niet incoherent is met zijn relaas.

Met betrekking tot zijn terugkeer naar Irak in 2023 benadrukt hij dat zijn paspoort in beslag is genomen door de Griekse autoriteiten, waardoor niet van hem verwacht kan worden dat hij van die terugkeer een tastbaar bewijs zou leveren. Hij zou hebben verklaard dat hij zijn paspoort had teruggevraagd, maar dat dit geweigerd werd. Dat hij zijn paspoort niet kan neerleggen, kan enkel worden toegeschreven aan een andere lidstaat en niet aan hemzelf. Het feit dat hij enkel de eerste pagina kon neerleggen en niet de pagina's met de stempels, acht verzoeker logisch omdat het originele document in Griekenland werd ingehouden. Hij stelt niet in de mogelijkheid geweest te zijn om daarvan kopieën te maken. Bovendien meent hij dat hij zijn terugkeer naar Irak zeer gedetailleerd beschreven heeft.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij geen keuze had dan terug te keren naar zijn ouderlijk huis na zijn gedwongen terugkeer naar Irak in september 2023. Hij benadrukt dat hij door de Turkse autoriteiten aan de grens afgezet werd, dat hij geen netwerk had in andere regio's en zich in een toestand bevond waarin hij noch financiële middelen, nog elders een opvangstructuur had. Dat hij zich nadien buitenshuis begaf, moet volgens hem geplaatst worden in de context omdat hij eerst bij zijn familie verbleef. Hij acht het niet ongeloofwaardig dat hij geen angst had toen de jongeman hem zei dat de milities wisten dat hij was teruggekomen. Er is volgens hem geen sprake van lichtzinnig gedrag en het incident volgde volgens hem zeer kort na zijn terugkeer.

Hij acht het logisch dat de documenten van het overlijden van zijn broer en zijn klacht kopieën zijn nu hij die vanuit Irak heeft laten overkomen.

Hij voert aan dat hij bij de politie geen melding gemaakt had van een eerdere beschieting in 2019 omdat hij geen vertrouwen had in de openbare instanties.

Vervolgens stipt hij aan dat het een familiale en morele verplichting was om de begrafenis van zijn eigen broer bij te wonen en acht hij het niet redelijk om te oordelen dat zijn aanwezigheid op de begrafenis van zijn broer de dag na de moord ongeloofwaardig is. Hij acht het logisch dat hij als enige overlevende getuige zijn verklaring heeft afgelegd. Nadien zou hij zich wel verstopt hebben, doch moest hij zich enkel verplaatsen om een visum aan te vragen bij het Turkse consulaat.

Het feit dat hij bijkomende video's gemaakt heeft, toont volgens hem aan dat hij bereid is om zijn verklaringen te ondersteunen.

Zijn familie woont nog in Basra, maar hij benadrukt dat hij verklaard heeft dat zijn echtgenote bij haar zus woont en dat er geen rechtstreeks contact was met de milities.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij zich nergens in Irak op een veilige manier kan vestigen. Uit verschillende artikelen blijkt volgens hem dat Irak tot heden in een toestand van een gewapend conflict verkeert en dat er burgerslachtoffers blijven vallen. Ook het conflict tussen Israël en Hamas heeft volgens hem invloed op de veiligheidssituatie in Irak. Verder blijkt volgens hem dat de milities slechts gedeeltelijk onder staatsgezag opereren en in werkelijkheid autonome machtsstructuren behouden, wat bevestigt dat effectieve staatsbescherming tegen milities problematisch blijft. Voorts is er ook sprake van mensenrechtenschendingen door veiligheidsactoren. Hij voegt toe dat de milities niet louter parallelle structuren vormen, maar integraal deel uitmaken van het machtsapparaat. Hij meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Nieuwe stukken

Op 5 augustus 2026 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig (oud) artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij zij volgend nieuw stuk, met vermelding van de weblink, vermeldt:

- Cedoca, *COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak,* van mei 2026.

4. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Beoordeling
5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak voor de militie *Asa'ib Ahl al-Haqq* (hierna: AHH) omwille van zijn deelname aan betogingen in Basra in 2018 en 2019 en de daarop volgende beschieting (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5; NPO I, p. 14-15).

5.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn lidmaatschap en werk bij de vereniging HaM zijn niet meer dan blote beweringen en het is zeer opmerkelijk dat verzoeker over geen enkel document beschikt dat aantoont dat hij werkzaam was bij die vereniging in de hoedanigheid die hij zelf aangeeft;
ii) Verzoeker slaagt er niet in consistente verklaringen af te leggen over het verloop van de betogingen hetgeen ernstige twijfels doet ontstaan met betrekking tot de geloofwaardigheid van die gebeurtenissen omdat:

(a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn eigen betrokkenheid tijdens de betogingen in Basra van 2018;
(b) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inmenging van de milities in de demonstraties van 2018 en 2019; en
(c) hij geen bewijs of zelfs maar een reden aanbrengt om te geloven dat AAH hem zou hebben beschoten;
iii) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn vertrek uit Irak in augustus 2019 omtrent de controle van de luchthavens in Irak door de milities en laat de bedreiging van zijn vader onvermeld bij de DVZ;
iv) Het CGVS stelt zich vragen bij de waarachtigheid van verzoekers terugkeer naar Irak in september 2023 en de gebeurtenissen die daarop volgden omdat:
(a) zijn verklaringen niet meer dan blote beweringen zijn nu hij zijn paspoort met de in- en uitreisstempels van toen niet voorlegt en het blote beweringen zijn dat de Griekse autoriteiten zijn paspoort hebben ingehouden;
(b) het ten zeerste doet verbazen dat hij bij terugkeer naar Irak in september 2023 meteen naar dezelfde plek gegaan is;
(c) het zeer opmerkelijk is dat de jongeman, die hem zou hebben ingelicht dat de milities op de hoogte waren van zijn terugkeer, hem niet ongerust zou hebben gemaakt;
(d) de overlijdensakte van zijn broer geen bewijswaarde is en geen verband houdt met verzoekers situatie;
(e) verzoeker bij de politie met geen woord gerept heeft over de eerdere beschieting in 2019 door AAH waarvan hij zelf het slachtoffer was terwijl die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van zijn broer; (f) dat verzoeker zich na het overlijden van zijn broer verstopt zou hebben in het huis van zijn maternale neef met een korrel zout moet genomen worden daar hij nog wel degelijk deel nam aan het openbare leven;
(g) verzoeker geen enkel stuk neerlegt dat zijn reis van Basra naar Turkije op 10 oktober 2023 zou kunnen aantonen;
(h) zijn verklaring, dat de ex-medevrijwilligers stelselmatig door AAH werden vermoord in de jaren na de betogingen in 2018 en 2019 wederom loutere blote beweringen zijn; (i) zijn echtgenote en dochters op 5 december 2024 zijn teruggekeerd naar Basra en er tot op heden verblijven en uit niets blijkt dat men daar naar hem op zoek zouden zijn;
v) De door verzoeker neergelegde stukken kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen.

5.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in het geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

5.4. Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen omtrent zijn lidmaatschap van en deelname aan de vereniging "*HaM*". Daarnaast zijn verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen in Basra in 2018 en 2019, waaruit zijn vrees bij terugkeer zou voortvloeien en die zouden geleid hebben tot zijn eerste vertrek uit Irak in 2019, niet aannemelijk.

5.4.1. De vaststelling dat verzoeker niet over enig document beschikt omtrent zijn effectief lidmaatschap en deelname aan activiteiten, zet de algemene geloofwaardigheid ervan reeds ten stelligste op de helling. Indien er werkelijk verschillende groepen op sociale media bestaan op Facebook en Whatsapp via dewelke de organisatie mensen op de been heeft kunnen zetten (NPO II, p. 8; NPO I, p. 19), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hiervan iets zou zijn terug te vinden. Bovendien verklaart verzoeker dat hij bij mensen thuis langs ging om aanvragen te registeren waarop zijn eigen naam en gsmnummer werd vermeld (NPO I, p. 8; NPO II, p. 7 en 10). Hiernaar bevraagd ter terechtzitting, stelt hij dat het onmogelijk is om in bezit te worden gesteld van die aanvragen omdat de vereniging niet meer bestaat. Zijn betoog in het verzoekschrift, dat het gebrek aan enige documenten logisch is daar het een kleine vereniging was die geen documenten afleverde, strijdt aldus enerzijds met de verklaringen afgelegd ter terechtzitting en betreft anderzijds niet meer dan een louter blote ongestaafde bewering die de vaststelling, dat er opmerkelijk genoeg geen enkel begin van bewijs neerligt, overeind laat. Verzoekers gebrek aan enig begin van bewijs van zijn activiteiten en lidmaatschap en meer bepaald van zijn deelname aan de betogingen in 2018, valt voorts niet te rijmen met het feit dat hij er dan wel in geslaagd is om foto's te nemen van zijn beweerde aanwezigheid tijdens betogingen in 2019 (NPO II, p. 10; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Die betoging van 2019 vond dan weer plaats op het moment dat de vereniging niet meer bestond, waardoor enige link met zijn lidmaatschap van de vereniging ontbreekt. Verzoekers bewering dat het tijdens de betogingen heel herkenbaar was dat hij bij de vereniging hoorde (NPO I, p. 19), vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier en betreft wederom een blote bewering. Op de voorliggende foto's (AD CGVS, documenten voorgelegd door verzoeker, stuk 5) is voorts enkel te zien dat verzoeker zich met een vlag en sjaal in een mensenmassa begeeft. Zij tonen hoegenaamd niet aan dat hij tot een bepaalde vereniging behoorde en dat hij op één of andere manier meer opviel in de massa betogers dan andere deelnemers. Daarenboven hebben dergelijke

privé-foto's een zeer beperkte bewijswaarde daar zij eenvoudigweg geënsceneerd kunnen zijn en er niet met zekerheid kan worden vastgesteld waar, wanneer en in welke omstandigheden ze genomen werden. Voorts is verzoeker niet eenduidig over zijn concrete activiteiten binnen de vereniging "*HaM*", wat eveneens nefast is voor de geloofwaardigheid ervan. Enerzijds beschrijft hij zijn eigen activiteiten als louter logistiek (NPO I, p. 15: *"logistieke steun"*) waar hij uitlegt dat hij voedsel en water uitdeelde aan de aanwezige demonstranten (NPO I, p. 19), maar anderzijds geeft hij aan dat hij zelf leuzen uitriep en spandoeken omhoog hield (NPO II, p. 9-10). Op die laatste verklaring komt hij dan onmiddellijk terug, stellende dat hij eigenlijk zelf geen leuzen heeft geroepen in de betoging (*ibid.*). Verzoeker kan dit grote inhoudelijke verschil bezwaarlijk vergoelijken door voor te houden dat die verklaringen elkaar aanvullen en hij beide taken uitvoerde. Deze *post factum* toevoeging in het verzoekschrift vindt immers geen steun in zijn verklaringen afgelegd tijdens de twee persoonlijke onderhouden en kan niet weerhouden worden. Verzoekers verklaringen over de stopzetting van de vereniging zijn evenmin consistent en stroken niet met de beschikbare informatie. Verzoeker verklaart dat de organisatie in juli 2018 werd stopgezet omdat de overheid geen verzoeken meer aanvaardde (NPO II, p. 9) en stelt daarnaast dat de vereniging stopte met haar deelname aan de betogingen in 2018 omdat die uit de hand waren gelopen en waarbij hij de brandstichting aan het Iraanse consulaat omschreef als het begin van het probleem (NPO I, p. 14). De algemene landeninformatie toont dan weer aan dat de brandstichting, waar verzoeker over sprak, plaatsvond op 7 september 2018 (AD CGVS, landeninformatie, *BBC artikel: Basra protests: Rioters attack Iran consulate*, 7 september 2018). Dat verzoeker enerzijds de stopzetting van de vereniging situeert in juli 2018 en anderzijds in september 2018, betreft wel degelijk een significante discrepantie die betrekking heeft op de kern van zijn asielrelaas en de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Door die discrepantie in het verzoekschrift louter te minimaliseren, stellende dat hij het einde ervan wel degelijk correct gesitueerd heeft in de zomer, weerlegt hij de vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing niet en mist zijn betoog bovendien feitelijke grondslag.

5.4.2. Verzoekers inconsistente verklaringen over de rol van de milities in de betogingen, wat eveneens betrekking heeft op het kernaspect van zijn vrees, is ook nefast voor de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker verklaart eerst dat hij naar aanleiding van de betogingen in 2018 reeds lastig gevallen werd door de milities en dat er dreigementen kwamen, om vervolgens toe te voegen dat hijzelf in 2018 niets had meegemaakt en niet bedreigd werd (NPO II, p. 9-10). Alleszins maakt verzoeker hoegenaamd niet aannemelijk dat - en laat staan om welke reden -, hij geviseerd zou zijn door de milities. Aan zijn verklaring, dat hij beschoten werd door de milities op 25 juli 2019 en een kogel in zijn been kreeg, kan evenmin enig geloof worden gehecht. Dat het schot uitging van de milities, betreft immers niet meer dan een louter vermoeden of bewering. Verzoeker werpt louter op dat het niet anders kan dan dat de dader tot die militie AAH behoorde aangezien AAH het tijdens de betogingen reeds op zijn vereniging gemunt had (NPO II, p. 10). Dit laatste staat opnieuw haaks op verzoekers eerdere verklaring dat hij persoonlijk niets met de milities te maken had gekregen. De loutere ontkenning in het verzoekschrift dat het om een vermoeden zou gaan, betreft geen dienstig verweer. De voorgelegde kopieën van de medische attesten van 24 april 2024 en 13 mei 2024 vermelden dat verzoeker tijdens consultaties verklaard heeft dat hij in Irak in 2019 beschoten is geweest in zijn rechterkuit, terwijl dit dan overigens niet strookt met de resultaten van het klinisch onderzoek op 24 april 2024. Het attest van de medische consulatie op de dienst orthopedie in het AS Oostende van 24 april 2024 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) stelt als anamnese dat verzoeker in 2019 een pistoolschot in de rechter kuit gehad heeft in Irak en nu blijvende pijn heeft bij het stappen. Het klinisch onderzoek vermeldt dat er een litteken is aan posterolaterale zijde van de kuit alsook anterieure zijde tibia en dat dit waarschijnlijk de in- en uitgaanspoort is van een schotwonde. Het besluit luidt dat er geen restantkogel achtergebleven is en dat de situatie te aanvaarden is. Wat er ook van zij, bevatten de voorliggende medische attesten geen enkele uitspraak over de precieze feitelijke omstandigheden waarin de littekens of verwondingen zouden zijn opgelopen. Dat er enige link zou zijn met de omstandigheden zoals door verzoeker uiteengezet tijdens zijn asielrelaas, met name zijn activiteiten binnen de vereniging "*HaM*" kan op geen enkele wijze worden vastgesteld. De foto van een lichaamsdeel (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) bevat geen enkele informatie over wat er precies wordt afgebeeld. De aard van de vermeende wonde kan er op geen enkele manier uit worden afgeleid. Het weze herhaald dat dergelijke privé-foto, waarvan niet met zekerheid kan worden vastgesteld wie of wat erop staat afgebeeld en evenmin waar, wanneer en in welke omstandigheden ze genomen werd, een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Het attest van dr. A.H.H. van 13 mei 2024 biedt evenmin enig zicht op de precieze omstandigheden waarin de schotwonde is ontstaan en stelt louter wat volgt: *"patiënt heeft problemen met lopen als gevolg van een schot in Irak in zijn rechterkuit in 2019, waardoor aanhoudende pijn, moeilijker lopen en moeilijker slapen mogelijk is; ik denk dat het beter is om in een geode situatie te blijven, dat heeft hij nagevraagd bij zijn gezond probleem"* (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14). Ook voormeld stuk staat niet toe enige link te leggen tussen eventuele medische problemen en verzoekers vrees voor de militie. Zoals op goede gronden toegelicht in de bestreden beslissing en zelfs indien verzoeker effectief het slachtoffer was van een beschieting in Irak, liggen er geen enkele overtuigende elementen voor die erop wijzen dat iemand van de militie AAH hem effectief beschoten zou hebben en nog minder dat hij hierbij persoonlijk werd geviseerd. Enig verband met de criteria zoals uiteengezet in het Vluchtelingenverdrag blijkt overigens niet. De USB-stick met vertaling over de moorden op activisten in Basra, waaronder zijn collega, de activiste R.Y., die

samen met verzoeker zou hebben deelgenomen aan de protesten, meerdere doodsbedreigingen ontving en in augustus 2020 vermoord werd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8), heeft, daargelaten de zeer gebrekkige bewijswaarde ervan, geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie. In de bestreden beslissing werd hieromtrent nog op goede gronden toegelicht als volgt: *"Met betrekking tot uw verklaring dat uw ex-medevrijwilligers stelselmatig door AAH werden vermoord in de jaren na de betogingen van 2018 en 2019 (NPO 1, P. 15; NPO2, p.9), dient te worden benadrukt dat u in uw verklaringen wederom niet verder geraakt dan enkele blote beweringen die nergens gestaafd worden. U bezorgt hieromtrent dir video's en daarbij drie documenten met uw eigen interpretaties van wat er in deze video's wordt gezegd en afgebeeld. Deze video's vormen volgens u de bewijzen dat een groot deel van uw vroegere medevrijwilligers intussen werden vermoord door de militie AAH (NPO2, p. 12). Aan video's kan echter, net zoals aan stilstaande beelden, zoals eerder opgemerkt, geen enkele bewijswaarde worden toegeschreven (zie supra). Bovendien verschilt de inhoud van de door u opgestelde verslagen voor deze video's van uw eerdere verklaringen. Zo stelt u dat twee van uw medevrijwilligers door de militie werden vermoord. U zou samen met hen verantwoordelijk zijn geweest voor het toedienen van de eerste zorgen aan gewonde demonstranten tijdens de betoging (stuk 5. USB-sick, video1; zie groene map administratief dossier), een element dat u nooit eerder hebt vermeld in uw verklaringen over uw eigen taken tijdens deze betogingen. In het verslag met betrekking tot de tweede video bericht u dan weer over een activiste die zou zijn vermoord vanwege haar deelname aan de protesten in Basra van oktober 2019 (stuk 8. USB-stick, video 2; zie groene map administratief dossier). Evenwel bevond u zich toen met uw schotwonde reeds in het huis van uw verwant zie supra) en nam u niet langer deel aan de betogingen."* Verzoeker brengt geen elementen aan die op voorgaande vaststellingen een ander licht kunnen werpen.

Verder doet ook het gegeven, dat zijn echtgenote en dochters op 5 december 2024 teruggekeerd zijn naar hun herkomstregio in Basra en er tot op heden verblijven (NPO I, p. 10; verklaringen afgelegd ter terechtzitting) alsook dat zijn ouders, broer en zus steeds in die regio zijn blijven wonen (NPO I, p. 10) en dat geen enkel lid van zijn gezin of familie ooit benaderd werd door AHH, ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees en alleszins aan de ernst ervan. Daarnaast blijkt uit niets dat welke militieleden dan ook *anno* 2026 hoegenaamd op zoek zouden zijn naar verzoeker en hem persoonlijk zouden viseren. Ook in het verzoekschrift brengt verzoeker in dit verband niets concreet aan. Dat zijn vrees, voor zover die er al zou zijn, actueel zou zijn, blijkt allerminst uit het rechtsplegingsdossier.
5.4.3. Verder is het weinig ernstig dat verzoeker enerzijds voorhoudt dat hij in augustus 2019 vanuit Irak met het vliegtuig van Zuid-Irak naar Istanbul is gereisd, terwijl op dat moment alle luchthavens in Irak onder controle zouden gestaan hebben van milities en hij net diezelfde milities vreesde. Dit gegeven doet verder ook afbreuk aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. In zijn verzoekschrift tracht hij zijn verklaringen te minimaliseren en te vergoelijken, maar is hij niet in staat om de pertinente motieven in dit verband in de bestreden beslissing, die luiden als volgt, te weerleggen: *"De eerste keer dat u Irak verliet, in augustus 2019, en u naar Turkije reisde, ging u met het vliegtuig rechtstreeks van Zuid-Irak naar Istanbul (NPO 1, p. 17; NPO2, p. 11). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u evenwel dat alle luchthavens in Irak onder controle staan van milities. Gevraagd of u omwille hiervan angstig was om via de luchthaven te reizen, zegt u van niet want de situatie was volgens u toen niet zo ernstig (NPO1, p. 17-18). Uw verklaring mag ten zeerste verbazen aangezien u toen uw herkomstland verliet omwille van een vrees voor diezelfde milities, meer specifiek AAH. Hierop gewezen stelt u louter dat u op het moment van uw vertrek in 2019 niet op de hoogte was van andere manieren om van Irak naar Turkije te reizen, zoals bijvoorbeeld met de bus, aangezien het uw eerste reis naar Turkije was (NPO 1, p. 18; NPO2, p. 11). Nochtans verklaart u eerder al eens Turkije te hebben bezocht als toerist in de jaren 2015-2016) (NPO1, p. 6-7). Dat u er opnieuw niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen, doet verder twijfelen aan uw geloofwaardigheid.*
De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt andermaal ernstig ondermijnd door dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots stellig ontkent dat de milities zijn geïnfiltreerd in de luchthavens in Irak. Ze zouden hierover volgens u geen enkele controle hebben (NPO2, p. 15). Toch besloot u in oktober 2023, wanneer u een tweede maal Irak verliet, met de bus van Basra naar Istanbul te reizen. U vond dit naar eigen zeggen veiliger maar geeft geen verdere uitleg waarom u dan niet gewoon opnieuw via de luchthaven reisde aangezien dit volgens u toch geen risico inhield (zie infra)." De toelichting in het verzoekschrift, dat het feit dat hij bijkomende video's gemaakt heeft, aantoont dat hij bereid is om zijn verklaringen te ondersteunen, doet geen enkele afbreuk aan voorgaande pertinente en draagkrachtige motieven die integraal worden bijgetreden.

Voorts is het onvermeld laten van het kernaspect van zijn vluchtrelaas en meer bepaald de directe aanleiding van zijn eerste vertrek uit Irak in 2019 tijdens het DVZ-verhoor een element dat meegenomen wordt in de algehele geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers vluchtrelaas. Het is weinig ernstig om ter verantwoording hiervan te verwijzen naar het beknopte karakter van het verhoor bij de DVZ nu verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd om alle een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn herkomstland (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5).

5.5. Verzoeker maakt zijn terugkeer naar Irak in 2023 en de gebeurtenissen die hierop volgden evenmin niet aannemelijk.

Verzoeker legt hiervan geen enkel begin van bewijs voor, terwijl zijn paspoort volgens zijn verklaringen zou zijn afgestempeld aan de grensovergang van Ibrahim Khalil toen hij van Bagdad naar Zubeir is gereisd (NPO II, p. 4). Verzoekers verklaring, dat zijn paspoort in Griekenland werd afgenomen (AD CGVS, Verklaring DVZ, punt 25; NPO II; p. 4), betreft niet meer dan een blote bewering, die niet zonder meer kan worden aangenomen. Bovendien staat het verzoeker vrij om andere stukken neer te leggen omtrent zijn terugkeer, wat hij naliet te doen. In het verzoekschrift beperkt hij zich ertoe te stellen dat hij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor de handelingen van de Griekse autoriteiten, maar biedt hij geen verklaring voor het feit dat hij enkel een kopie neerlegt van de eerste pagina van zijn paspoort en niet van de overige pagina's (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Dat hij hiertoe niet in de mogelijkheid was, is niet meer dan een blote bewering die de volgende motieven in de bestreden beslissing in dit verband, die pertinent en draagkrachtig zijn en door verzoeker niet weerlegd worden, onverminderd overeind laten: *"Daarenboven legt u ook geen enkel stuk neer dat uw reis van Basra naar Turkije op 10 oktober 2023 zou kunnen aantonen. U hebt namelijk het enige document dat dit zou kunnen staven, zijnde uw bus ticket, weggegooid (NPO1, p. 17)."*

Verder is verzoekers terugkeer naar zijn ouderlijke huis (NPO II, p. 4), terwijl dit net de plek was waar de militie in augustus 2019 bedreigingen tegen hem zou hebben geuit en wat de aanleiding zou zijn geweest voor zijn vertrek destijds, allerminst aannemelijk. Zijn verklaring dat hij zich geregeld buitenshuis begaf, doet afbreuk aan de ernst van zijn vrees. Dat verzoeker naar zijn ouderlijk huis keerde omdat hij niemand anders zou kennen (NPO I, p. 15), betreft een loutere blote bewering en doet geen afbreuk aan het feit dat hij een zelfstandige zelfredzaam meerderjarige man is, die niet aantoont dat het voor hem onmogelijk was om elders te verblijven. Er kan voorts ook niet het minste geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat er een jonge man op straat naar hem was gekomen om hem in te lichten dat de milities op de hoogte waren van zijn terugkeer naar Irak. Indien dit zo zou zijn, is het niet aannemelijk dat hij dit niet verontrustend vond (NPO II, p. 12). Indien hij Irak werkelijk heeft verlaten omwille van de dreiging van de milities, is het onwaarschijnlijk dat dergelijke waarschuwing hem niet zou verontrusten. Bovendien heeft hij ook dit aspect onvermeld gelaten bij de DVZ, wat de geloofwaardigheid ervan des te meer op de helling plaatst.

Verzoekers neergelegde overlijdensakte van zijn broer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12), daargelaten de vaststelling dat het om loutere kopieën gaat waarvan de bewijswaarde zeer beperkt is daar zij eenvoudigweg gefabriceerd kunnen worden door knip- en plakwerk, toont enkel en alleen aan dat zijn broer overleden is, maar vertoont geen verband met zijn eigen situatie, laat staan met zijn vluchtmotief. De klacht bij de politie (*ibid*., stuk 13) werd opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan dit document, dat niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Indien de schieters van verzoekers broer het werkelijk op verzoeker gemunt hadden, is het allerminst aannemelijk dat verzoeker zich dan zou wagen naar de begrafenis en dat hij zich zou begeven naar de politiekantoren van zowel Al-Zubeir als de stad Basra om aldaar een klacht neer te leggen (NPO I, p. 16; NPO II, p. 6). Voorgaande strijdt dan ook met zijn verklaring dat hij zich, na het overlijden van zijn broer, zou verstopt hebben in het huis van zijn maternale neef (NPO I, p. 16).

5.6. In acht genomen verzoekers verklaringen en door hem neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de relevante objectieve landeninformatie met betrekking tot zijn land van herkomst en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Irak ontvlucht is of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vanwege een vrees voor de milities. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in (oud) artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

5.7. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, dient de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Basra geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance* over Irak van november 2024 (p. 12 en 79). Verzoeker brengt met zijn algemene verwijzingen naar landeninformatie die in dezelfde lijn ligt als die waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing geen elementen bij waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin andere elementen ontwaard worden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Evenmin maakt verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Voorts heeft de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN I. FLORIO